

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 90/2017-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 345/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 345/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 345/2008 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] n e p r i z n á v a finančné zadosťučinenie.

4. Okresný súd Piešťany j e p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 1 193,56 € (slovom tisícstodevät'desiattri eur a päťdesiatšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. Marianny Lechmanovej, Štúrova 20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením zo 14. februára 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Mariannou Lechmanovou, Štúrova 20, Košice, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 345/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem podrobného opisu doterajšieho priebehu napadnutého konania „o zaplatenie sumy 100 000 Sk (3 319,39 €) a ospravedlnenie sa za nepravdivé výroky“ poukázal na neprimeranú dĺžku napadnutého konania, nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu.

3. V sťažnosti sťažovateľ ďalej okrem iného uviedol:

„Dňa 27. 01. 2016 bolo Najvyšším súdom SR vydané Uznesenie, č. k. 7Cdo 271/2015 a 7Cdo 272/2015, ktorým Dovolenie proti Uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. 11. 2009 sp. zn. 9Co 240/2009 odmieta. Uznesenie Krajského súdu v Trnave z 22. 01. 2011 sp. zn. 23Co 148/2010 a uznesenie Okresného súdu Piešťany z 5. 02. 2010 č. k.: 6C 345/2008 zrušuje.

Dňa 28.01.2016 bol spis sťažovateľa pod č. k.: 6C/345/2008 pridelený na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi Mgr. Andree Hadnagyovej.

Dňa 09. 03. 2016 Okresný súd Piešťany vydal Uznesenie, ktorým zrušil Uznesenie Okresného súdu Piešťany č. k.: 6C/345/2008 zo dňa 13. 05. 2014. Dňa 14. 07. 2016 bola doručená Okresnému súdu v Piešťanoch žiadosť sťažovateľa o nariadenie termínu pojednávania, o konanie vo veci. Ku dňu nahliadnutia do súdneho spisu, nebol termín pojednávania v sťažovateľovej právnej veci vytýčený. Od podania návrhu na začatie konania nebolo vo veci nariadené ani raz súdne pojednanie.

Z vyššie uvedeného je nesporné, že k prietahom v konaní došlo, je neospravedliteľné, aby súdy rozhodovali 13 rokov len o tom, či sťažovateľ má alebo nemá byť oslobodený od súdnych poplatkov. Pričom celé konanie súdu ohľadom poplatkov bolo nezmyselné, keďže lehotu na vyrubenie súdneho poplatku súd premeškal a teda riešiť následne vyrubenie poplatku, zastavenie konanie pre jeho nezaplatenie už bolo zo strany súdu nezmyselné, neúčelné a nesústredené...“

4. Sťažovateľ napokon v sťažnosti poukázal na to, že:

„Súdne konanie sťažovateľa nie je ani k dnešnému dňu právoplatne skončené, pričom Okresný súd Piešťany od roku 2003 do roku 2016 nezačal konať vo veci samej.

V danom prípade nejde o takú zložitosť (právnú ani skutkovú), ktorá by odôvodňovala skutočnosť, že za trinásť rokov od podania žaloby súd vo veci právoplatne nerozhodol. Podľa názoru sťažovateľa Okresný súd Piešťany v období od podania žaloby do roku 2016 konal neefektívne a v určitých obdobiach vôbec nekonal a tak spôsobil to, že sťažovateľ bol počas dlhého obdobia a ku dňu podania Ústavnej sťažnosti v stave právnej neistoty.

Okresný súd Piešťany po dlhú dobu a v danom prípade opakovane po dobu niekoľkých rokov vôbec nekonal a nevykonával úkony. V tomto prípade ide

o nekomplikovanej veci, ktorú bolo nutné posúdiť a rozhodnúť v zmysle príslušných zákonných ustanovení ako aj v zmysle dostupnej judikatúry.

V konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany pod č. k. 6C/345/2008 súd vôbec nekonal plynulo aj keď vec právne ale ani fakticky zložitá nebola a nebola zložitá ani povaha prejednávanej veci t. j. nárok na náhradu z titulu nemajetkovej ujmy, a pod.

Sťažovateľ má za to, že zo všetkého uvedeného vyplýva, že Okresný súd je zodpovedný za celkovú neprimeranú dĺžku namietaného konania v trvaní trinásť rokov od podania žalobného návrhu, počas ktorej nekoná efektívne a bez zbytočných prieťahov takým spôsobom aby poskytol sťažovateľovi v namietanom konaní relevantnú ochranu jeho práv a oprávnených nárokov v zmysle návrhu vo veci samej, ako aj namietaných práv v zmysle ním podanej sťažnosti ústavnému súdu...“

5. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod. sp. zn. č. k. 6C/345/2008 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Piešťany sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. č. k. 6C/345/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,00 Eur (slovom desať tisíc Eur), ktoré je Okresný súd Piešťany povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na bankový účet jeho právnej zástupkyne.

4. Okresný súd Piešťany je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.193,56 Eur (slovom jeden tisíc stodeväťdesiat tri Eur aj päťdesiatšesť centov) na bankový účet právnej zástupkyne JUDr. Marianny Lechmanovej, advokátky vedený v [REDAKOVANÉ], č. ú.: [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

6. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 152/17 doručeným ústavnému súdu 24. marca 2017, v ktorom predsedníčka okresného súdu stručne uviedla:

„Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vedeného pod sp. zn. 6C/345/2008 ako aj ústavnej sťažnosti uvádzam nasledovné skutočnosti:

V predmetnom konaní sa rozhodovalo o procesných podaniach žalobcu, proti rozhodnutiam ktorých podával riadne aj mimoriadne opravné prostriedky. Dlhšie lehoty medzi jednotlivými úkonmi súdu boli spôsobené predovšetkým zaťaženosťou súdu.“

7. K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti sťažovateľ zaujal svoje stanovisko v podaní doručenom ústavnému súdu 7. apríla 2017, v ktorom okrem iného uviedol:

„K vyjadreniu Okresného súdu Piešťany k sťažnosti podanej sťažovateľom si sťažovateľ iba stručne dovoľuje uviesť, že len prerokovaním veci na súdnom, alebo inom právnom orgáne ochrany práva sa právna neistota sťažovateľa neodstráni. Právnu istotu vytvára až jeho právoplatné rozhodnutie. Preto na realizáciu ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nestačí iba konanie a prejednanie veci pred súdom bez meritórneho rozhodnutia. Právna zložitosť sporu nezbavuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nedokonalým poznaním obsahu samotnej podstaty veci, odbornou nepripravenosťou na pojednávanie, neodborným využitím času určeného na pojednávanie, neodborným vedením jednotlivých pojednávaní a nariaďovaním dokazovania bez náležitého zistenia procesne významných skutočností pre toto dokazovanie. Správaním sa účastníka konania, sa súd môže zbaviť zodpovednosti za prieťahy v konaní, len ak v dôsledku správania sa účastníka došlo k spomaleniu postupu v konaní. Prieťahy v konaní, ktoré zapríčinil aj účastník konania, nevylučujú však a priori zodpovednosť súdneho orgánu, ktorý vo veci koná, ak o právach účastníka konania rozhoduje dlhšie než je primerané podľa povahy veci, alebo ak ide o zbytočný prieťah zapríčinený súčasne i nesprávnym postupom súdu.“

Sťažovateľ nesúhlasí s vyjadrením Okresného súdu Piešťany, že v konaní sa rozhodovalo o procesných podaniach sťažovateľa v dôsledku čoho došlo k dlhším lehotám medzi jednotlivými úkonmi súdu, ktorý je nadmerne zaťažený.

Podľa nálezu II. ÚS 14/2000 otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho či došlo k zbytočným prietahom v konaní.

Sťažovateľ neodkladne reagoval na každý prípis z Okresného súdu Piešťany. Nemôže byť kladené za vinu sťažovateľovi, že v jeho konaní využíval všetky práva a opravné prostriedky, ktoré mu zákon garantuje.

Uplatňovanie procesných práv zo strany sťažovateľa nie je možné zo strany konajúceho súdu hodnotiť ako predlžovanie procesných úkonov súdu.

Sťažovateľ má za to, že jeho podaná sťažnosť je v celom rozsahu odôvodnená a žiadané primerané finančné zadostučinenie je primerané vzhľadom na prietahy, ktoré svojim konaním Okresný súd Piešťany spôsobil. Ani po 9 rokoch od podania žaloby na súd. nie je konanie právoplatne skončené.

V danom prípade možno konštatovať, že právna neistota sťažovateľa nebola odstránená, keďže stav právnej neistoty u sťažovateľa naďalej trvá a postupom a konaním Okresného súdu v Piešťanoch došlo k narušeniu jeho ústavných práv a oprávnených záujmov.“

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

9. Zo sťažnosti a zapožičaného súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že doterajší priebeh napadnutého konania bol takýto:

Dňa 14. októbra 2003 bolo Okresnému súdu Nitra doručené podanie sťažovateľa označené ako návrh na začatie konania, ktorým sa proti odporcovi domáhal ospravedlnenia a zaplata sumy 100 000 Sk. Prípisom zo 16. januára 2004 Okresný súd Nitra žiadal Obecný úrad v [REDAKOVANÉ] o potvrdenie trvalého pobytu sťažovateľa a 28. mája 2004 postúpil vec z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Piešťany.

Okresný súd sťažovateľa 6. júla 2004 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku v sume 7 000 Sk. Sťažovateľ 19. júla 2004 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd mu prípisom z 19. júla 2004 zaslal príslušné tlačivo a 4. augusta 2004 požiadal o oznámenie jeho majetkových pomerov Obecný úrad v [REDAKOVANÉ]. Uznesením zo 6. septembra 2004 okresný súd priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a 14. septembra 2004 vyzval odporcu, aby sa vyjadril k návrhu. Vyjadrenie odporcu bolo doručené 15. októbra 2004.

V roku 2005 výkon súdnictva prešiel na Okresný súd Trnava, kde bola vec zaevidovaná 23. júna 2005. Okresný súd Trnava zistil 1. apríla 2006 lustráciou v centrálnej evidencii väzňov, že sťažovateľ sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody a odporca bol prepustený z väzby na slobodu. Prípisom z 11. apríla 2006 Okresný súd Trnava žiadal sťažovateľa, aby oznámil, či trvá na podanom návrhu s tým, že opäť budú preskúmané jeho majetkové pomery na účely posúdenia, či spĺňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na odstup času a nástup výkonu trestu, kde má možnosť pracovného zaradenia. Sťažovateľ na výzvu, ktorá mu bola doručená 23. mája 2006, neodpovedal, reagoval až na jej urgenciu podaním doručeným 28. novembra 2006, ktorým oznámil, že na podanom návrhu trvá. Okresný súd Trnava žiadal 7. novembra 2006 Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] o oznámenie zárobkových pomerov sťažovateľa, podanie správy urgoval 24. januára 2007.

Dňa 20. marca 2007 Okresný súd Trnava opäť lustráciou v centrálnej evidencii väzňov zisťoval, či sa odporca nenachádza vo väzbe alebo výkone trestu, a tiež adresu jeho pobytu na slobode. V nadväznosti na to zaslal 22. júna 2007 odporcovi návrh s tým, aby sa k nemu vyjadril, a 4. septembra 2007 zaslal vyjadrenie odporcu sťažovateľovi s výzvou, aby k nemu zaujal stanovisko, zväžil mimosúdne riešenie veci, prípadne späťvzatie návrhu.

V súvislosti s prechodom výkonu súdnictva bola vec v roku 2008 postúpená na ďalšie konanie okresnému súdu, kde bola doručená 1. apríla 2008. Podaním doručeným 13. mája 2008 sťažovateľ upravil svoj návrh, požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu. Okresný súd si vyžiadal 28. novembra 2008 od Krajského súdu v Nitre rovnopis právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo veci sťažovateľa sp. zn. 1 T 1/2005 a 11. decembra 2008 žiadal Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] o podanie aktuálnej správy o zárobkových pomeroch sťažovateľa.

Uznesením z 10. júna 2009 okresný súd odňal sťažovateľovi priznané oslobodenie od súdnych poplatkov so spätnou účinnosťou a neustanovil mu zástupcu z radov advokátov. Spis bol 7. júla 2009 doručený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa, ktorý uznesením sp. zn. 9 Co 240/2009 z 30. novembra 2009 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Predmetné uznesenia sťažovateľ 29. decembra 2009 napadol podaním dovolania.

V nasledujúcom priebehu napadnutého konania okresný súd uznesením sp. zn. 6 C 345/2008 z 5. februára 2010 pre nezaplatenie súdneho poplatku konanie zastavil a krajský súd po podaní odvolania uznesením sp. zn. 23 Co 148/2010 z 21. januára 2011 uznesenie okresného súdu potvrdil, pričom sťažovateľ aj proti týmto uzneseniam podal dovolanie.

Okresný súd uznesením z 28. mája 2012 vyzval sťažovateľa, aby požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie advokáta pre dovolacie konanie. Centrum právnej pomoci, kancelária Žilina, okresnému súdu prípisom z 1. augusta 2013 oznámilo, že rozhodnutím sp. zn. 5 N 2072/2012 zo 4. júla 2013 bol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci a určený advokát na zastupovanie.

Okresný súd uznesením zo 6. septembra 2013 vyzval sťažovateľa na doplnenie podaného dovolania.

Rozhodnutím Centra právnej pomoci, kancelária Žilina, ktoré bolo odoslané okresnému súdu 16. júna 2014, došlo k zmene ustanoveného advokáta na zastupovanie sťažovateľa v dovolacom konaní.

Predmetný spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložený 12. augusta 2014 bol okresnému súdu vrátený 27. októbra 2014, aby odstránil procesné nedostatky pred jeho opätovným predložením najvyššiemu súdu.

Súdny spis po odstránení nedostatkov bol najvyššiemu súdu opätovne predložený 16. apríla 2015, pričom najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 271/2015 a 7 Cdo 272/2015 z 27. januára 2016 okrem iného zrušil dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 23 Co 148/2010 z 22. januára 2011 a uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 345/2008-133 z 5. februára 2010.

Okresný súd uznesením z 9. marca 2016 ustanovil vyššiu súdnu úradníčku Okresného súdu Trnava za opatrovníka pre účastníka konania [REDACTED], t. č. na neznámom mieste.

10. Ústavný súd na okresnom súde zistil, že súdny spis sa toho času nachádzal u zákonnej sudkyne, pričom dosiaľ termín pojednávania nebol nariadený.

III.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

15. Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky garantovať účastníkom súdneho konania právo na prerokovanie ich vecí v primeranej dobe (v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu v primeranej dobe (III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05).

16. Otázkou existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti vecí, podľa správania účastníkov konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (II. ÚS 74/97). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietaní porušenia práva na prerokovanie vecí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

17. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o zaplatení sťažovateľom nárokovanej sumy, ktorú požaduje zaplatiť od odporcu z titulu nemajetkovej ujmy a súčasne sa domáha aj ospravedlnenia od odporcu „za *nepравdivé výroky*“. Ide o konanie, ktoré spravidla nebýva skutkovo zložitá a ani po právnej stránke náročná. Návrhy tohto typu tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Ústavný súd z predloženého spisu nezistil, že by v danom prípade išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec. Na zložitosť vecí nepoukázala ani predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti.

18. Ďalším kritériom, ktoré ústavný súd posudzoval, bolo správanie účastníkov konania. Ústavný súd konštatuje, že k spomaleniu konania a k prietahom prispeli aj okolnosti na strane sťažovateľa, predovšetkým početnosť ním podaných procesných návrhov. Ústavný súd zohľadňuje, že sťažovateľ ako účastník konania má nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobil, na druhej strane poukazuje na to, že za prietahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania nemožno pripísať zodpovednosť na vrub súdu konajúcemu vo veci (podobne III. ÚS 242/03). V súlade s touto

judikatúrou preto čas potrebný na rozhodnutie o procesných návrhoch sťažovateľa ústavný súd nezapočítal do doby zbytočných prieťahov v konaní okresného súdu (podobne III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04).

19. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania (takmer 14 rokov), ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska úplne neakceptovateľná, nepovažoval za potrebné skúmať, vymedzovať ani hodnotiť jednotlivé procesné úkony vykonané v priebehu napadnutého konania. Uvedené konštatovanie je znásobené skutočnosťou, na ktorú poukazuje tak sťažovateľ vo svojej sťažnosti, že v priebehu takmer 14-ročného konania nebolo vo veci nariadené ani jedno pojednávanie, pričom okresný súd dosiaľ nezačal v merite veci vôbec konať.

Ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ v priebehu napadnutého konania prešiel výkon súdnictva pri prerokúvanej veci najskôr z Okresného súdu Piešťany na Okresný súd Trnava a neskôr v roku 2008 naspäť z Okresného súdu Trnava na Okresný súd Piešťany, je nepochybné, že z hľadiska posudzovania prieťahov je napadnuté konanie jeden celok z dôvodu, že súčasťou prechodu výkonu súdnictva z odovzdávajúceho súdu na súd nadobúdajúci bol aj prechod zodpovednosti za prieťahy, takže zodpovednosť za doterajší priebeh celého napadnutého konania nesie Okresný súd Piešťany.

Neprehliadnuteľnou skutočnosťou svedčiacou o nesústreďenosti okresného súdu a v odvolacom konaní následne aj krajského súdu, ktorá podstatným spôsobom predĺžila priebeh napadnutého konania, je fakt, že najvyšší súd v dovolacom konaní sp. zn. 7 Cdo 271, 272/2015 uznesením z 27. januára 2016 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 23 Co 148/2010 z 22. januára 2011 a uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 345/2008-133 z 5. februára 2010 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Dôvodom na zrušenie predmetných uznesení, a teda následne na pokračovanie v napadnutom konaní, bol „*vadný procesný postup oboch súdov*“. (uvedené v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu – pozn.)

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je ním vedené pod sp. zn. 6 C 345/2008, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Pretože ústavný súd zistil porušenie označeného základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 345/2008, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

23. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, ale aj nemusí priznať finančné zadosťučinenie osobe domáhajúcej sa ochrany svojich práv na ústavnom súde.

24. S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € z dôvodu, že *„dlhých 13 rokov odo dňa podania návrhu na začatie konania je s'ťažovateľ v stave právnej neistoty“*.

25. Podľa názoru ústavného súdu napriek konštatovaniu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neprichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Z ďalšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je totiž známe, že sťažovateľ opakovane podáva na sudy desiatky nekvalifikovaných podaní, ktorými zaťažuje súdne a iné štátne orgány v Slovenskej republike. Rovnako zneužíva vyťaženosť medzinárodných súdnych orgánov ochrany ľudských práv, ktoré niekedy dobre nerozpoznajú skutočné ciele a zámery sťažovateľa (právoplatne odsúdeného za závažné trestné činy) získať zo svojich káuz čo najviac finančných prostriedkov bez ohľadu na podstatu týchto sporov. Pri tomto konštatovaní nepriznania finančného zadost'učinenia sťažovateľovi podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku) zobral do úvahy ústavný súd aj dôvod podania žaloby sťažovateľom v napadnutom konaní, ktorým má byť nepravdivá výpoveď odporcu v trestnom konaní, pričom proti uvedenému tvrdeniu sa odporca ohradil vo vyjadrení k veci a uviedol, že podľa jeho názoru *„je zarážajúce, že si navrhovateľ (sťažovateľ – pozn.) dovoľí takýmto spôsobom a to formou žaloby zavádzať civilnoprávne sudy Slovenskej republiky“*.

26. Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním.

27. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

28. Právna zástupkyňa sťažovateľa si uplatnila trovy právneho zastúpenia podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) za dva úkony právnej služby vykonaných v roku 2016 (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie sťažnosti) po 143 € spolu s paušálnou náhradou 8,58 € za každý úkon právnej služby, ako aj náhradu cestovných nákladov spojených s poradou so sťažovateľom v [REDAKOVANÉ] 31. augusta 2016,

preštudovaním súdneho spisu na okresnom súde 14. októbra 2016 a náhradu za stratu času, spolu v sume 1 193,56 €.

29. Podľa § 15 vyhlášky právnej zástupkyne sťažovateľa patrí náhrada preukázateľne vynaložených cestovných výdavkov, ako aj náhrada za stratu času. Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú začatú polhodinu. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € (§ 11 ods. 3 vyhlášky) a hodnota režijného paušálu predstavuje 8,58 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2016 patrí právnej zástupkyne sťažovateľa odmena v sume 303,16 €, ako aj náhrada cestovných výdavkov v sume 375,60 € a náhrada za stratu času (za čas strávený cestou do [REDAKOVANÉ] a späť do Košíc a na okresný súd z Košíc do Piešťan a späť, teda 2 x po 18 polhodín po 14,30 €) v sume 514,80 €. Trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú preto celkom sumu 1 193,56 € (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

30. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku).

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2017